

Grafit a vakvezető kutya blogja 53.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Tudjátok, hogy mit ünneplünk ma? Remélem, hogy kórusban vágjátok rá, hogy: „Azt, hogy a mi cuki Grafitunk egy év óta osztja meg velünk bölcsességeit. Bizony, bizony, eltelt egy egész esztendő, s ti már nagyon sokat tudhattok a vakvezetőkutyaokról, s megismerhettétek kalandos életemet.

Nagyon sok érdekességet osztottam meg veletek ezalatt az idő alatt, egy témáról azonban még nem esett szó szerintem, mégpedig arról, hogy miért is lettem én nyugdíjas. Nagyon sokan szokták kérdezni, hogy egy vakvezetőkutya mikor rakja le a lantot, s vonul vissza, hogy jól megérdemelt pihenését töltsse.

Ez egészségi állapotunktól függ. Én rengeteget dolgoztam gazdim mellett, sokat utaztunk, így talán nem is csoda, hogy megfáradtak a csontjaim. No de pontosan mi is történt? 2018-ban kezdődött minden egy szép tavaszi napon, mikor valahogy úgy mozdultam, hogy becsípődött egy idegszálam.

Tudjátok miről írok, biztosan ti is jártatok már így, ha még nem, kívánom, hogy soha ne legyen benne részetek. Ezt kikezelték, s akkor megint jól bírtam magamat. 2019. őszén kezdett komolyra fordulni a dolog, a korábbi kezelés sem segített, s sűrűbben fordult már elő, hogy egy-egy mozdulatra beállt a nyakam. 2020. eleje az rémes volt, nagyon nehezen gyógyultam ki egy újabb becsípődésből.

Ekkor már egyik vizsgálat követte a másikat, s igazán csak azt mondták, hogy itt már pihenésre van szükségem. Gazdám, s a kiképzőm úgy döntöttek, hogy ideje annak, hogy letegyem a sarokba a munkaruhám, s itthon heverésszek, de én még szerettem volna menni. 2020. nyarán, mikor lehetőség nyílt rá, egyszer-kétszer még elkísértem gazdámat, de én is éreztem, hogy ez már nem olyan, másnak kell átadjam a stafétabotot.

Azt el sem tudtam képzelni, hogy ki az, aki még alkalmas lehet itt erre a feladatra, de el kellett fogadnom, hogy hamarosan bővül a falka egy újabb taggal. Gazdámék el is kezdték keresni a megfelelő egyént, ha nagyon őszinte akarok lenni veletek szerettem volna is, meg nem is. Emlékeztek Bogi nagyon zsémbes volt az első találkozásunk alkalmával. Később elmondta nekem, hogy Grafit fiam, ha majd abba a helyzetbe kerülsz amibe én, akkor fogod igazán megérteni, hogy miért zsémbeltem veled legelső alkalommal...

Értettem már, hogyne értettem volna. Mentem volna a gazdival mikor elindult itthonról, de éreztem, hogy nem megy ez már úgy nekem, nehéz már a járművezés, a hosszú séták, a meleg, meg úgy minden. Egy szeptemberi napon mondták, hogy van egy esélyes eb, s mi már nagyon izgatottan vártuk őt. 2020. szeptember 26-án a déli órákban mikor már csak toporogni tudtam a kíváncsiságtól, egyszer csak berobbant szélvész kisasszony az udvarunkra.

Egyenesen belevetette magát a medencébe, s ha hiszitek, ha nem, szerelem volt ez első látásra, ugrottam utána én is ahogy öreg csontjaim csak bírták, mert hát ki tudott volna ellenállni egy ilyen kezdeményezésnek? Feledtem én mindenféle rossz érzést, kinek volt erre ideje, mikor körbe-körbe rohagáltuk az udvart. Egyből barátok lettünk, társammá fogadtam, s mind a mai napig élvezem társaságát.

Rendkívüli módon tisztelettudó volt, már a legelső perctől fogva elfogadta, hogy én vagyok a falkavezér, s ez így is van rendjén. Nevelnem persze kellett, s kell még a mai napig is, de hát ez a világ rendje nem?

A fiatal csak tanuljon az öregtől. Azt is tudom, hogy gazdámra jól tud vigyázni, a legnagyobb biztosíték erre az volt, hogy az én kiképzőm hozta ide őt, hát kell ennél nagyobb garancia?! Szerintem nem. Hisz a bennem rejlő képességeket is ő fedezte fel. És egy másodpercig sem csalatkozott bennem

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).
Üdvözlettel: Majaligeti Grafit

